

## Arrest

nr. 85 009 van 20 juli 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 januari 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 3 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 1 maart 2012.

1.3. Op 29 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

**“A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Karaj. U bent gehuwd met M.(...) Y.(...). Begin van de maand azar 1389 (Perzische kalender, komt overeen met december 2010 in de westerse tijdsrekening) kwamen drie agenten van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) naar de woning van uw moeder. U was toevallig bij uw moeder thuis. Ze stelden zich voor en zeiden dat ze een huiszoeking kwamen houden. Ze vroegen naar uw broers M.(...) en R.(...) M.(...) (O.V. 6.753.236 en O.V. 6.753.235). U diende uw broers op te bellen, maar kreeg geen contact. Persoonlijke spullen van uw broers, zoals hun shenasnameh (identiteitsboekje), een Bijbel en boeken over het christendom werden meegenomen. De agenten vroegen jullie waarom uw broers bekeerd waren tot het christendom en waarom ze familieleden van politieke gevangenen hielpen. Ze eisten dat jullie hen zouden inlichten wanneer uw broers terug zouden opduiken. Na een uur vertrokken de agenten. Na het eerste bezoek kwam het Ettelaat wekelijks bij uw moeder controleren of uw broers niet aanwezig waren. In de maanden tir-mordad 1390 (juni-juli 2011) nam u uw moeder mee naar uw woning. Intussen vernamen jullie dat R.(...) en M.(...) bij familie waren ondergedoken en het land verlaten hadden. Op 19/05/1390 (04/08/2011) belde uw broer M.(...) u vanuit België op om met jullie te praten. Dezelfde dag kwamen agenten van het Ettelaat op de middag naar uw woning. Ze vroegen naar nieuws over uw broers. Uw moeder zei dat ze niets wist en dat ze moesten ophouden jullie lastig te vallen. Daarop schopte één van de agenten tegen de stoel waarop uw moeder zat en haalde een wapen te voorschijn. Uw moeder schrok en viel plots neer. U merkte dat uw moeder bewusteloos was en snelde haar te hulp. U werd door één van de agenten in uw buik gestampt. Uw echtgenoot kwam tussen en riep waarom een moeder en een zus moesten gestraft worden voor daden van zonen en broers. Het kwam tot een gevecht tussen de agenten en uw echtgenoot. Uw echtgenoot werd gearresteerd. Aangesnelde burens belden een ziekenwagen. Nadat een arts uw moeder onderzocht kregen jullie te horen dat ze was overleden aan een hartaanval. Uw schoonfamilie regelde haar begrafenis. De volgende dag werd uw moeder begraven. U hoorde van uw familie dat op de begrafenis onbekenden waren opgemerkt. U vermoedde dat het agenten van het Ettelaat waren. In de veertig dagen van rouw liet het Ettelaat zich niet zien. U zocht intussen samen met uw schoonbroer M.(...) naar uw echtgenoot. Omdat hij spoorloos bleef, diende u een klacht in bij de Dadserah Nezami – een instelling voor klachten tegen agenten van de overheid – tegen de agenten van het Ettelaat die uw echtgenoot hadden meegenomen. U kreeg een document ter staving van uw klacht en diende binnen de week voor een rechter te komen om uw verhaal te doen. U ging samen met uw schoonbroer die als getuige optrad. De rechter verklaarde dat hij op de hoogte was van het overlijden van uw moeder en zei dat hij drie agenten had opgeroepen. U diende te melden of het om de mensen ging die uw echtgenoot hadden meegenomen. U herkende twee van de drie mannen en gaf dat door aan de rechter. De rechter verhoorde de twee verdachten. Ze hielden vol dat ze uw echtgenoot diezelfde dag hadden vrijgelaten en zeiden dat u loog. De rechter beloofde de zaak te behandelen en u op de hoogte te houden van het onderzoek. Ongeveer tien dagen na uw gesprek met de rechter meldden zich twee agenten van het Ettelaat aan uw deur. Ze gingen naar de kamer van uw echtgenoot en namen het bewijs van uw aangifte bij de Dadserah Nezami, de shenasnameh van uw echtgenoot en zijn eigendomsakte mee. Ze legden de documenten op de eettafel en kwamen naar u toe. Ineens werd u door hen ontkleed en verkracht. Ze zeiden u dat u niet met vuur mocht spelen. U vertelde niemand wat u was overkomen. Tien dagen na uw verkrachting kwamen opnieuw twee agenten van het Ettelaat bij u thuis. Eén van de agenten had u nooit gezien. U werd opnieuw verkracht. U ging intussen regelmatig op bezoek bij uw familie en uw schoonfamilie. Omdat u alleen was, kreeg u het voorstel bij hen te blijven logeren. U verkoos om alleen thuis te blijven wonen. Enige tijd later kwamen opnieuw twee agenten van het Ettelaat bij u thuis. Ze verkrachtten u voor de ogen van uw zoon. Na het voorval merkte de kleuterjuf van uw zoon op dat hij zich agressief gedroeg. Ze raadde u aan hem door een arts te laten onderzoeken. U ging samen met één van de tantes van uw zoon naar een arts in Karaj. Hij schreef uw zoon een siroop voor waarvan hij kalmeerde. U zei aan niemand wat jullie was overkomen. U bleef alleen in uw huis wonen. In de maand azar 1390 (december 2011) kwamen opnieuw agenten van het Ettelaat bij u thuis. U werd voor een vierde maal door hen verkracht. Na het incident besloot u niet meer thuis te blijven. U pakte uw spullen bijeen en vertrok naar uw familieleden. U logeerde bij verschillende verwanten tot uw oom A.(...) een oplossing had gevonden. Hij zou u naar uw broers in België sturen. Intussen hoorde u van de uitbater van een schaatsbaan waar uw zoon schaatste dat u er met hem niet meer mocht komen. Hij zou van het Ettelaat het bevel hebben gekregen uw zoon niet meer toe te laten tot de schaatsbaan. Op 24/10/1390 (04/01/2012) was u een laatste keer bij u thuis. U vertrok daarop naar uw schoonzussen en uw nicht in Teheran. Uw oom A.(...) kwam bij uw nicht langs en nam u en uw zoon mee naar Tabriz. Na een overnachting in een motel werden jullie in een vrachtwagen geplaatst. U vertrok illegaal naar Turkije. In Turkije werden jullie naar Istanbul gereden, waar u overnachtte. De

volgende dag werden jullie in een andere vrachtwagen geplaatst waarmee u illegaal naar België kwam. Op 27 januari 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw kart e melli (identiteitskaart), uw rijbewijs, een overlijdensakte van uw moeder, een overlijdenscertificaat van het Ministerie van Gezondheid en Medische Opleiding en een diploma van uw zoon.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde u in Iran problemen te hebben gekregen naar aanleiding van de bekering van uw beide broers, R.(...) en M.(...) M.(...), tot het christendom. In het kader van hun bekering zouden ze families van politieke gevangenen hebben geholpen. U vernam deze feiten van agenten van het Ettelaat die uw broers zochten en uw moeder kwamen ondervragen. Omwille van uw broers bleven de autoriteiten u, uw moeder en uw echtgenoot lastigvallen. U beweerde dat uw moeder door toedoen van het Ettelaat aan een hartaanval is gestorven. Uw echtgenoot zou door agenten van het Ettelaat zijn meegenomen en sindsdien spoorloos zijn. Vervolgens werd u naar aanleiding van deze gebeurtenissen vier keer verkracht door agenten van het Ettelaat (CGVS, p. 4; p. 8-18).

Er dient echter opgemerkt te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Er dient immers te worden gewezen op het feit dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de vluchtmotieven die door uw beide broers, R.(...) en M.(...), werden uiteengezet. In het kader van hun asielaanvraag werd dan ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot hun bekering, noch kon er enig geloof worden gehecht aan hun interesse in het christendom. De beslissing van uw broer R.(...) luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het katholicisme niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweerde op 24/05/1388 (15/08/2009) te zijn gedoopt. Twee à drie weken na uw doopsel zou u uw doopcertificaat hebben verkregen (CGVS I, p. 2; p. 11). Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Het door u neergelegde document werd immers op 09/08/2008 gedateerd, i.e. een jaar voor uw beweerde doopsel. Voorts blijkt uit het document uitgaande van de Armeense Prelatuur van Teheran dat u behoort tot de Armeense Apostolische kerk. Het document werd ondertekend door de aartsbisschop Ardak Manoukian. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Armeense Apostolische kerk een nationale kerk is en enkel mensen van Armeense nationaliteit of afkomst aanvaardt. Ze moedigen bekeringen niet aan en staan zeer weigerachtig tegenover contacten met niet-christenen die over religieuze zaken willen spreken. Oude kerken, zoals de Armeense kerk, ontplooiën geen zendingsactiviteiten en het dopen van bekeerde moslims blijkt in oude kerken zeer zelden voor te komen. Dat u door een dergelijke kerk na een uiterst korte opleiding kon gedoopt worden en dat uw broer zonder enige voorwaarde gedoopt werd, is in deze context ongeloofwaardig. Dat de Armeense kerk in deze context bovendien een doopakte zou uitvaardigen is dan ook hoogst twijfelachtig. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat aartsbisschop Ardak Manoukian reeds in oktober 1999 is overleden, i.e. meer dan tien jaar voor de uitgifte van het door u neergelegde document. Door het neerleggen van een vals document hebt u dan ook op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachten te misleiden. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit uw gebrekkige kennis over het christendom. Nochtans beweerde u naar een huiskerk in Iran te zijn geweest en (een deel van) de Bijbel te hebben gelezen (CGVS I, p. 3; p. 5-6). Zo wist u niet dat de Bijbel met het scheppingsverhaal begint. U stelde verkeerdelijk dat de Bijbel met een gebed, met name het “Onze Vader”, begint en dat daarna het leven van Jezus ter sprake komt (CGVS I, p. 5-6). Verder is het opmerkelijk dat u één van de belangrijkste sacramenten in het christendom, met name de eucharistie, niet kende. U stelde dat het ritueel met het brood en de wijn die worden gedeeld enkel wordt gehouden tijdens het doopsel en misschien met Pinksteren (CGVS I, p. 10-11). Nochtans kan dit sacrament als het belangrijkste onderdeel van de christelijke bijeenkomsten beschouwd worden. U bleek verder geen enkel ander sacrament van de katholieke kerkgemeenschap te kennen (CGVS I, p. 9). Gevraagd naar het verschil tussen de katholieke christenen en de protestantse christenen, beweerde u verkeerdelijk dat het ritueel van de vasten en het maken van een kruisteken verschillend was. Volgens u vasten de protestanten door geen vlees te eten en door het geld dat ze ervan overhouden aan een behoeftige geven. Katholieken zouden bij de vasten niets eten van na het avondmaal tot de volgende dag om drie uur (CGVS I, p. 9). U stelde voorts verkeerdelijk dat het katholieke kruisteken

begint aan de rechterkant en eindigt aan de linkerkant. Protestanten zouden volgens u het omgekeerde doen (CGVS I, p. 2; p. 9). In werkelijkheid begint zowel het katholieke als het protestantse kruisteken aan de linkerschouder. Enkel bij de oosters-orthodoxe kerk is de volgorde van rechts naar links. Waarom er verschillende soorten kruistekens – het christelijke symbool bij uitstek – bestaan, wist u niet (CGVS, p. 9). U verklaarde verder verkeerdelijk dat de bijbel uit 66 boeken bestaat (CGVS I, p. 6). In werkelijkheid bestaat de katholieke bijbel uit 46 boeken in het oud testament en 27 boeken in het nieuwe testament (samen 73 boeken). U zei dat Johannes de link was tussen het oude en het nieuwe testament, maar u wist niet wat die link precies inhield (CGVS I, p. 6-7). Verder wist u niet van waar Jozef en Maria (geografisch) afkomstig waren (CGVS I, p. 7). U had nog nooit van Zacheüs gehoord. U wist niet wat een parabel was en kende de parabel van het verloren schaap of van de tien (wijze en dwaze) maagden niet (CGVS I, p. 13). U kende evenmin het door Jezus vertelde verhaal over de arme weduwe die enkele muntjes in het offerblok van de tempel stak (CGVS I, p. 13). U wist tot slot evenmin waarom Maria zo belangrijk is voor de katholieken (CGVS I, p. 13). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis, stelde u plots dat u de Bijbel zelf niet gelezen had maar een ander dun boek (CGVS I, p. 13-14). De geloofwaardigheid en oprechtheid van uw beweerde bekering komt door uw gebrekkige kennis bijgevolg bijkomend op de helling te staan.

Gezien u uw bekering geenszins aannemelijk heeft gemaakt, kan aan de door u beweerde problemen in Iran – u zou door de Iraanse autoriteiten gezocht worden omdat u bekeerling bent en omdat u in het kader van jullie christelijke bijeenkomsten families van politieke gevangenen heeft geholpen (CGVS II, p. 4-6; p. 9) – bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw familieleden door u en uw broer in problemen zijn gekomen, meerbepaald dat uw moeder overleed wanneer Ettelaat u en uw broer kwam zoeken (CGVS I, p. 14-15), dat uw zus zou zijn lastiggevalen door het Ettelaat naar aanleiding van uw bekering en de bekering van uw broer (CGVS II, p. 2-3) en dat uw schoonbroer omwille van jullie door het Ettelaat zou zijn meegenomen en spoorloos zou zijn verdwenen (CGVS II, p. 3). Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat jullie geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegden van jullie beweerde problemen. Nochtans verklaarde uw zus dat haar zoon naar aanleiding van de verkrachting van zijn moeder psycho-medische behandeling nodig had. Hiervan brachten jullie geen enkel bewijs aan (CGVS L(...), p. 19). Dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat u sinds het vertrek van uw zus uit Iran geen enkele informatie meer had over de problemen van uw familieleden of de familieleden van uw zus die in Iran achtergebleven zijn. U achtte het mogelijk dat de autoriteiten bij uw zus' schoonfamilie langs geweest waren, maar u had hierover geen enkele informatie. Nochtans staan jullie in contact met uw oom A(...) en met uw zus' schoonbroer (CGVS II, p. 2-3). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Hierbij kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor met de Iraanse autoriteiten problemen zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging en men zijn geloof in besloten kring belijdt, is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat u uw bekering tot het christendom geenszins aannemelijk gemaakt heeft, verklaarde u noch in Iran, noch in België aan bekeringsactiviteiten te doen. U was in België overigens nog nooit in een kerk geweest (CGVS I, p.14).

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw broer M(...) M(...) en uw zus L(...) M(...) heb ik een weigeringsbeslissing genomen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie."

De beslissing van uw broer M(...) luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het katholicisme niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweerde op 22/12/1387 (12/03/2009) te zijn gedoopt. U verklaarde uitdrukkelijk zeker te zijn van het jaartal. Twee weken na uw doopsel zou u uw doopcertificaat hebben verkregen. Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Uit het door u

neergelegde document blijkt immers dat deze op 12/03/2008 werd gedateerd, een jaar voor uw beweerde doopsel. Voorts blijkt uit het document met een hoofding van de Armeense Prelatuur van Teheran, dat u behoort tot de Armeense Apostolische kerk. Het document werd ondertekend door de aartsbisschop Ardak Manoukian. U wist bij uw eerste gehoor echter niet tot welke kerk u behoorde. Toen u gevraagd werd of de huiskerk waarnaar u ging tot de Armeense kerk behoorde, gaf u aan dat u dit niet wist (CGVS I, p. 3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat de Armeense Apostolische kerk een nationale kerk is en enkel mensen van Armeense nationaliteit of afkomst aanvaardt. Ze moedigen bekeringen niet aan en staan zeer weigerachtig tegenover contacten met niet-christenen die over religieuze zaken willen spreken. Oude kerken, zoals de Armeense kerk, ontplooiën geen zendingsactiviteiten en het dopen van bekeerde moslims blijkt in oude kerken zeer zelden voor te komen. Dat u door een dergelijke kerk zonder enige voorwaarde kon gedoopt worden en dat uw broer na een uiterst korte opleiding gedoopt werd, is in deze context ongeloofwaardig. Dat de Armeense kerk in deze context bovendien een doopakte zou uitvaardigen is dan ook hoogst twijfelachtig. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat aartsbisschop Ardak Manoukian reeds in oktober 1999 is overleden, i.e. meer dan tien jaar voor de uitgifte van het door u neergelegde document. Door het neerleggen van een vals document hebt u dan ook op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachten te misleiden. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit uw gebrekkige kennis over het christendom. Nochtans beweerde u naar een huiskerk in Iran te zijn geweest en (een deel van) de Bijbel te hebben gelezen (CGVS I, p. 3-5). Zo blijkt u zelfs niet eens te weten in welk stuk van de Bijbel over het leven van Jezus wordt geschreven (CGVS I, p. 5). Na te zijn attent gemaakt op het feit dat de bijbel uit twee grote stukken bestaat, stelde u verkeerdelijk dat over de geboorte en het leven van Jezus in het eerste gedeelte wordt geschreven. Nochtans is het algemeen geweten dat het leven van Jezus in het Nieuw Testament, i.e. het tweede deel van de Bijbel, wordt beschreven. U stelde enkel nooit tot het tweede gedeelte van de Bijbel te zijn geraakt (CGVS I, p. 5). U kon voorts niet aangeven welke onderverdelingen in het deel over het leven van Jezus, i.e. het Nieuwe Testament, gemaakt worden (CGVS I, p. 5). Verder is het opmerkelijk dat u één van de belangrijkste sacramenten in het katholicisme, met name de eucharistie, niet kende. U stelde dat het ritueel met het brood en de wijn die worden gedeeld enkel wordt gehouden met Pasen en Pinksteren. Nochtans kan deze viering als het belangrijkste onderdeel van alle christelijke bijeenkomsten beschouwd worden. U wist niet wanneer Hemelvaart gevierd wordt en u wist niet welk christelijk feest voor Pasen kwam. U wist evenmin hoeveel tijd er was tussen het Laatste Avondmaal en de kruisiging van Jezus (CGVS I, p. 5-6). U dacht verder verkeerdelijk dat Pilatus de persoon was die vlak na Jezus' geboorte het bevel gaf om hem te doden waardoor Jezus' ouders zich genooddaakt zagen naar Egypte te vluchten. In werkelijkheid was het Herodes die dit bevel gaf (CGVS I, p. 6). Gevraagd of u Paulus kende, stelde u hierbij verkeerdelijk dat Paulus één van de twaalf apostelen tijdens het leven van Jezus was (CGVS I, p. 6). In werkelijkheid was Paulus een vervolger van Jezus' geloofsgemeenschap, maar bekeerde hij zich na een visioen na de dood van Jezus tot het christendom. Voorts blijkt u nooit van Zacheüs te hebben gehoord (CGVS I, p. 7). U wist niet wat een parabel was, zelfs niet nadat de definitie van een parabel gegeven werd. Toen u concrete voorbeelden van parabels (zoals de parabel van de zaaier, de parabel van de wijngaardenier, de parabel van de tien (wijze en dwaze) maagden, de parabel van het verloren schaap, de parabel van de verloren zoon) gegeven werden, kon u zelfs geen enkele parabel vertellen (CGVS I, p. 6-7). U wist voorts niet in welke context Jezus op de bruiloft van Kanaän water in wijn veranderde en u kende noch het verhaal van de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging, noch het verhaal over de arme weduwe die geld in het offerblok van de tempel steekt (CGVS I, p. 7). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis, stelde u dat u de mogelijkheden niet had om zich te verdiepen in het christendom (CGVS I, p. 8), hetgeen hiervoor absoluut geen afdoende uitleg is. Van iemand die beweert uit overtuiging bekeerd te zijn, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich in zijn geloof blijvend verdiept en dat hij op bovenstaande eenvoudige geloofsvragen een duidelijk antwoord kan formuleren. De geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw beweerde bekering komt door uw gebrekkige kennis bijgevolg bijkomend op de helling te staan.

Gezien u uw bekering geenszins aannemelijk heeft gemaakt, kan aan de door u beweerde problemen in Iran – u zou zijn gezocht omdat u bekeerling bent en omdat u in het kader van jullie christelijke bijeenkomsten families van politieke gevangenen heeft geholpen (CGVS II, p.9-10) – bijgevolg ook geen enkel geloof worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw familieleden door u en uw broer in problemen zijn gekomen, meerbepaald dat uw moeder overleed door toedoen van het Ettelaat wanneer ze u en uw broer kwamen zoeken (CGVS I, p. 9), dat uw zus zou zijn verkracht door agenten van het Ettelaat naar aanleiding van uw bekering en de bekering van uw broer (CGVS I, p. 9; p. 18) en dat uw schoonbroer omwille van jullie door het Ettelaat zou zijn meegenomen en spoorloos zou zijn verdwenen (CGVS I, p. 9). Dat hieraan geen geloof kan

worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat jullie geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegden van jullie beweerde problemen. Nochtans verklaarde uw zus dat haar zoon naar aanleiding van de verkrachting van zijn moeder psycho-medische behandeling nodig had. Hiervan brachten jullie geen enkel bewijs aan (CGVS L.(...), p. 19). Dat er aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat jullie sinds het vertrek van uw zus uit Iran geen enkele informatie meer hadden over de problemen van uw familieleden of de familieleden van uw zus die in Iran achtergebleven zijn. Uw broer achtte het mogelijk dat de autoriteiten bij uw zus' schoonfamilie langs geweest waren, maar jullie hadden hierover geen enkele informatie. Nochtans staan jullie in contact met uw oom A.(...) en met uw zus' schoonbroer (CGVS II R.(...), p. 2-3; CGVS, p. 4-5). Dat jullie niet over bovenstaande informatie beschikten, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Hierbij kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor met de Iraanse autoriteiten problemen zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging en men zijn geloof in besloten kring belijdt, is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht, verklaarde u noch in Iran, noch in België aan bekeringsactiviteiten te doen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 11).

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw broer R.(...) M.(...) en van uw zus L.(...) M.(...) heb ik een weigeringsbeslissing genomen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie."

Gezien er aan hun bekering tot het katholicisme en aan hun problemen naar aanleiding van hun bekering geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw problemen naar aanleiding van hun bekering eveneens fundamenteel op de helling te staan. Deze bevinding wordt overigens extra bevestigd door het feit dat u evenmin enig geloofwaardig begin van bewijs neerlegde van de door u aangehaalde problemen. Voorts is het bevreemdend dat u de naam van de rechter die belast was met het onderzoek naar de verdwijning van uw echtgenoot niet kende (CGVS, p. 14). Ook is het merkwaardig dat noch u, noch uw schoonfamilie een advocaat op deze zaak zetten (CGVS, p. 14). Tot slot is het hoogst bevreemdend dat, nadat u door agenten van het Eetlaar eenmaal verkracht geweest bent, u alleen thuis bleef wonen. U repliceerde dat u na de eerste keer dacht dat het niet meer zou gebeuren. Deze uitleg is geenszins afdoende, gezien u na de tweede verkrachting nog steeds thuis bleef wonen. Nochtans hadden familieleden u voorgesteld om bij hen in te wonen (CGVS, p. 18).

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt er toe te besluiten dat wat u betreft evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Het overlijden van uw moeder wordt geenszins betwist. Uit het overlijdensverslag blijkt echter enkel dat uw moeder overleed aan een hartaanval, niets meer. Uit het diploma blijkt enkel dat uw zoon aan een rekencursus voor kleuters deelnam.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste

appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoekster aan dat haar ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster herhaalt dat zij vervolging vreest door de Iraanse autoriteiten omdat haar broers zich hebben bekeerd tot het christendom. De feitelijke elementen waarop zij haar asielaanvraag baseert, zijn het directe gevolg van de moeilijkheden die haar broers R. M. en M. M. in Iran hebben gekend en zij verwijst dienaangaande integraal naar de feitelijke uiteenzetting en de middelen die door haar broer M. M. in diens verzoekschrift dd. 29 april 2012 werden ontwikkeld en maakt deze integraal tot de hare. Waar haar in de bestreden beslissing ten kwade wordt geduid dat zij geen advocaat onder de arm heeft genomen om de nodige stappen te zetten in het dossier van de verdwijning van haar echtgenoot, verwijst verzoekster naar het aan het administratief dossier gevoegde onderzoek van Cedoca aangaande de mogelijkheden die een Iraans advocaat heeft om zijn cliënt te kunnen bijstaan en/of vertegenwoordigen in welbepaalde gevoelige dossiers, waaruit volgens verzoekster blijkt dat het voorleggen van bewijzen aangaande de vervolgingsfeiten geen vanzelfsprekendheid is. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte vanuit gaat dat haar dossier zich al in de fase van 'het eigenlijke proces' (vanaf de zogenaamde akte van inbeschuldigingstelling) zou bevinden en zij wijst er, onder verwijzing naar hoger aangehaald onderzoek van Cedoca, op dat een advocaat pas in deze fase stukken uit het gerechtelijk dossier zou kunnen opvragen. Zij vervolgt dat die advocaat daarenboven nog een schriftelijke volmacht van haar zou moeten verkrijgen en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met haar vlucht uit Iran en haar verblijf in België. Zelfs als zij (hypothetisch) een schriftelijke volmacht zou kunnen geven aan een Iraans advocaat, dan nog zou er geen garantie bestaan dat die advocaat ook daadwerkelijk stukken uit het dossier zou kunnen verkrijgen, aldus verzoekster. Volgens hoger genoemde Cedoca-informatie moet de advocaat immers telkens de toelating aan de rechter vragen en kan de rechter deze toelating weigeren wanneer de nationale veiligheid in het gedrang komt. Verzoekster acht het niet ondenkbeeldig dat in het streng Islamitische Iran een aangelegenheid van een afvallige wordt aanzien als een zaak die de nationale veiligheid aanbelangt. Zij is alleszins bang dat bij iedere demarche die zij bij een rechtbank zou verrichten met het oog op het vergaren van bewijsmateriaal, al dan niet met behulp van een advocaat, zij de veiligheid van de rest van haar familieleden zou hypothekeren.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de briefomslag waarin de stukken haar werden toegezonden met vertaling in het Nederlands, een oproepingsbrief dd. 10 maart 2012 met vertaling in het Nederlands, een bewijs van het bezoek aan dokter H. R. die haar en haar zoontje vervolgens heeft doorverwezen naar mevrouw D., gespecialiseerd in kinderpsychologie met vertaling in het Nederlands, een bewijs van een doktersbezoek door verzoekster dd. 24 oktober 2011 met vertaling in het Nederlands, een bewijs dat haar zoontje sinds 3 november 2011 werd verboden om deel te nemen aan activiteiten van de 'inline-skate-ploeg' met vertaling in het Nederlands en twee doopcertificaten afgeleverd door Aartsbisschop Ardak Manoukian aan de genaamden A. S. en J. H., waarmee verzoekster wenst aan te geven dat haar doopcertificaat wel degelijk authentiek is aangezien de doopcertificaten op eenzelfde manier worden afgeleverd aan andere personen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van haar twee broers tot het katholicisme en aan de problemen die zij hierdoor hebben gekend zodat ook de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen naar aanleiding van de bekering van haar broers fundamenteel op de helling komt te staan, bevinding welke extra wordt bevestigd door het feit dat zij evenmin enig geloofwaardig begin van bewijs neerlegde van de door haar aangehaalde problemen, (ii) het voorts bevreemdend is dat zij de naam niet kent van de rechter die belast was met het onderzoek naar de verdwijning van haar echtgenoot, het ook merkwaardig is dat noch zijzelf, noch haar schoonfamilie een advocaat op deze zaak zette en het hoogst bevreemdend is dat zij, nadat zij door agenten van het Ettelaat verkracht is geweest, alleen thuis bleef wonen terwijl familieleden haar nochtans hadden voorgesteld om bij hen in te wonen en (iii) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien haar identiteitskaart en rijbewijs slechts haar identiteit en nationaliteit bevestigen, uit het overlijdensverslag enkel blijkt dat haar moeder overleed aan een hartaanval, niets meer en uit het diploma enkel blijkt dat haar zoon aan een rekencursus voor kleuters deelnam.

2.4. In de mate verzoekster integraal verwijst naar de feitelijke uiteenzetting en de middelen die door haar broer M. M. in diens verzoekschrift dd. 29 april 2012 werden ontwikkeld en deze tot de hare maakt, verwijst de Raad naar arrest nr. 85 007 van 20 juli 2012, waarbij de aanvraag om erkenning van de

vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. M. (RvV 95 661) wordt verworpen en waarin wordt gemotiveerd als volgt:

*"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker herhaalt dat hij vervolging vreest door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering tot het christendom en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte zijn verklaringen in vraag stelt. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.*

*2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Iran het slachtoffer te zullen worden van doodstraf hetzij van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker meent dat hij tijdens zijn gehoren op voldoende wijze heeft kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Iran en hij stelt dat het voor hem overduidelijk is dat zijn veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is. Hij vervolgt dat uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vollediger en grondiger onderzoek had dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening had dienen te houden met zijn opmerkingen en argumenten. Omdat hij in Iran onmogelijk een veilig bestaan kan leiden en zijn preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te behandelen, aldus nog verzoeker.*

*Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.*

*2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn bekering tot het katholicisme niet aannemelijk heeft gemaakt daar ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van het door hem voorgelegde doopcertificaat en hij een gebrekkige kennis over het christendom tentoonspreidt, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen die hijzelf en zijn familieleden in Iran zouden hebben ondervonden omdat hij bekeerling is en omdat hij in het kader van hun christelijke bijeenkomsten families van politieke gevangenen heeft geholpen, (ii) hij geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt van zijn beweerde problemen, noch van de problemen die zijn familie zou hebben ondervonden, (iii) hij sinds het vertrek van zijn zus uit Iran geen enkele informatie meer heeft over de problemen van zijn familieleden of de familieleden van zijn zus die in Iran zijn achtergebleven, terwijl hij nochtans in contact staat met zijn oom A. en met de schoonbroer van zijn zus, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor met de Iraanse autoriteiten problemen zal ondervinden en (v) de overige door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen daar zijn identiteit en nationaliteit niet ter discussie staan.*

*2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te*

nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), quod non in casu zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de voorhanden zijnde informatie van Cedoca uiterst selectief interpreteert, hij in dit verband verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Iran van augustus 2011, waaruit blijkt dat er in Iran naast de "oude" kerken ook de zogenaamde "nieuwe" kerken (huiskerken) bestaan, die er eigen regels op nahouden, los van de oude, geïnstitutionaliseerde (Armeense) kerkgemeenschap in Iran en hij citeert uit het gehoorverslag, waaruit volgens verzoeker is gebleken dat de kerk waarmee hij via zijn buurman R. A. in contact was gekomen wel degelijk een huiskerk of een zogenaamde "nieuwe" kerk betreft, benadrukt de Raad dat het door verzoeker neergelegde doopcertificaat zou zijn afgeleverd door de Armeense Prelatuur van Teheran, dat behoort tot de Armeense Apostolische kerk, een zogenaamde oude kerk dus en geenszins een nieuwe kerk. Verzoekers bewering als zou hij een "nieuwe" kerk gefrequenteerd hebben staat dan ook haaks op de inhoud van het door hem ter staving van zijn voorgehouden bekering voorgelegde document. De informatie gevoegd aan het administratief dossier is zeer duidelijk wat betreft de houding van oude kerken: "De Armeense apostolische kerk is bovendien een nationale kerk en aanvaard enkel mensen van Armeense nationaliteit of afkomst. Zij moedigen ook bekeringen van Armeniërs niet aan en staan zeer weigerachtig tegenover contacten met niet-christenen die over religieuze zaken willen spreken. Moslims worden **NOOIT** toegelaten zich te bekeren tot hun geloof en kunnen **NOOIT** deel uitmaken van hun geloofsgemeenschap" (administratief dossier, stuk 24, landeninformatie, document 2). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het bestaan van de twee soorten kerken in Iran, die hun eigen spelregels en gewoonten hebben. Daar verzoekers verklaringen echter niet in het minst overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, hij zelfs niet wist tot welke kerk hij behoorde (gehoor CGVS dd. 29/2/2012, p. 3-4), het door verzoeker neergelegde doopcertificaat dateert van een jaar voor diens beweerde doopsel en het doopcertificaat bovendien zou zijn ondertekend door een persoon die op datum van de uitgifte van het document in kwestie reeds tien jaar overleden was, met name aartsbisschop Ardak Manoukian – vaststellingen welke overigens in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht – besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan het door verzoeker neergelegde doopcertificaat, noch aan diens verklaringen in dit verband.

Ook verzoekers verweer dat hij niet kan begrijpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de authenticiteit van het door hem voorgelegde doopcertificaat in vraag stelt en dat hij geen enkel uitstaans heeft met bewuste, opzettelijke vervalsingen van documenten, is niet afdoende om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, noch de objectieve informatie waarop deze vaststellingen zijn gesteund, te ondergraven. Het louter suggereren dat een dergelijk frauduleus document, dat neergelegd is met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, is immers allerm minst ernstig. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een valstuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich ter

*adstructie van zijn beweerde bekering bedient van een vervalst doopcertificaat, werpt dan ook een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.*

*2.7. Voorts meent verzoeker dat zijn antwoorden op de kennisvragen over het christendom wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig zijn, rekening houdend met de omstandigheden waarin hij leefde in Iran. Hij is de mening toegedaan dat de werkwijze van het Commissariaat-generaal, waarbij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt beoordeeld aan de hand van zijn theoretische kennis over het christendom, veel te abstract, te technisch en onredelijk streng is en dat het Commissariaat-generaal van hem een onredelijke encyclopedische kennis verwacht van de geloofsgemeenschap waartoe hij is toegetreden, zonder hierbij rekening te houden met het menselijke aspect en zijn concrete leefomstandigheden in Iran, noch met het feit dat hij pas sinds 2009 is bekeerd.*

*De Raad benadrukt te dezen dat in casu verzoekers vermeende bekering het kernaspect van zijn asielrelaas betreft. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn correct te antwoorden op relatief eenvoudige geloofsvragen. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot het christendom – wat een ingrijpende beslissing is en een weloverwogen keuze dient te zijn daar hieraan de nodige risico's zijn verbonden – terwijl hij niet blijkt te beschikken over een minimale kennis van zijn nieuwe geloofsovertuiging. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift wordt van verzoeker geenszins een encyclopedische kennis van het christendom verwacht doch als nieuwe en overtuigde bekeerling kan wél redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zou kunnen antwoorden op elementaire vragen over de Bijbel, waarvan hij beweert (een deel) te hebben gelezen, en hij in het bijzonder zou weten welk deel van de Bijbel over Jezus handelt, dat hij één van de belangrijkste sacramenten in het christendom, met name de eucharistie, zou kennen aangezien dit sacrament als het belangrijkste onderdeel van de christelijke bijeenkomsten kan worden beschouwd, dat hij de christelijke feestdagen zou kennen en hierbij toelichting zou kunnen geven, dat hij het begrip parabel zou kunnen toelichten en hiervan een voorbeeld zou kunnen geven en dat hij minstens zou kunnen verduidelijken tot weke Kerk hij precies behoort. Zijn onwetendheid hieromtrent kan bezwaarlijk worden verklaard door het feit dat hij geboren en getogen is in het streng Islamitische Iran en hij slechts vanaf 2009 is toegetreden tot zijn huidige geloofsgemeenschap. Van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn bekering tot het christendom kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze bekering ook aannemelijk kan maken, quod non in casu. Gelet op hoger aangehaalde lacunes in verzoekers kennis kan in zijn hoofde bezwaarlijk een doorgedreven religieuze overtuiging worden aangenomen. In zoverre verzoeker nog meent dat het niet opgaat om in de bestreden beslissing uitsluitend te verwijzen naar delen van zijn verklaringen waarbij geen correct antwoord op een gestelde kennisvraag kon worden gegeven, hij erop wijst dat uit de gehoorverslagen blijkt dat hij wel degelijk opmerkelijk veel correcte antwoorden kon geven op diverse andere kennisvragen en hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt selectief tewerk te gaan en ten onrechte onvoldoende de problemen te erkennen die hij ondervindt in Iran, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan zijn beweerde bekering tot het christendom het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse ook rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen. Na lezing van het administratief dossier, acht de Raad de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig omdat ze genoeglijk aantonen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn. Dat verzoeker op bepaalde kennisvragen wél het correcte antwoord kon geven doet niets af aan het voorgaande en vermag niet de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen aangezien deze kennis door studie kan zijn verworven.*

*2.8. Bovenstaande vaststellingen en overwegingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Immers, in acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en gelet op het feit dat het door hem neergelegde doopcertificaat vervalst blijkt te zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zijn voorgehouden bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hij en zijn familie omwille van deze bekering zouden hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten. De door hem voorgelegde karte e melli e rijbewijs kunnen deze appreciatie niet ombuigen daar deze stukken slechts betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit – gegevens welke niet ter discussie staan – en geen bewijs vormen van de door*

hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

*Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."*

2.5. Ter vergoelijking van het feit dat zij noch haar schoonfamilie een advocaat onder de arm heeft genomen in het dossier van haar verdwenen echtgenoot verwijst verzoekster naar het aan het administratief dossier gevoegde onderzoek van Cedoca aangaande de mogelijkheden die een Iraans advocaat heeft om zijn cliënt te kunnen bijstaan en/of vertegenwoordigen in welbepaalde gevoelige dossiers en voert zij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte vanuit gaat dat haar dossier zich al in de fase van 'het eigenlijke proces' (vanaf de zogenaamde akte van inbeschuldigingstelling) zou bevinden en dat een advocaat pas in deze fase stukken uit het gerechtelijk dossier kan opvragen. Zo uit hoger genoemde informatie gevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat het voor een Iraans advocaat niet altijd evident is om documenten uit een gerechtelijk dossier te bekomen, verklaart dit feit geenszins waarom verzoekster zich zelfs niet de moeite heeft getroost om een advocaat te raadplegen. De louter hypothetische stellingen in het verzoekschrift bieden dan ook geen afdoende verklaring voor haar nalatige houding. Ook haar verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen in dit verband niet in het minst overtuigen: "Hebben jullie een advocaat onder de arm genomen? Neen Waarom niet? In Iran is het niet de gewoonte voor dergel zaken een advocaat te nemen, dat kost veel geld, je probeert je zaak zelf te verdedigen Hoe gingen jullie zelf uw zaak verdedigen als u naam van onderzoeksrechter niet kende en wanneer u met ettelaat te maken had? Ik wilde mijn man gewoon Dat versta ik, maar hoe gingen jullie zelf uw zaak verdedigen als u naam van onderzoeksrechter niet kende en wanneer u met ettelaat te maken had? Normaal gezien zei men me dat ons doss in week zou behandeld worden, men zei ons daar niet dat we advoc nodig hadden, als de zaak niet ernstig is neem je geen advoc Vond u dan de zaak niet ernstig? Ze zeiden ons niet dat we advoc moesten zoeken, men zei ons gewoon dat ze zaak gingen onderzoeken. (...) Intss uw schoonfam advoc op zaak gezet om de zaak op te volgen? Neen Waarom niet? Gewoon, Ik wil eigenlijk gelegenheid krijgen te vertellen wat mij daarna nog allemaal is gebeurd Ok dat mag u straks vertellen, maar het gaat nu even enkel over het feit dat uw man is verdwenen, en waarom jullie nog steeds geen advoc hebben genomen? Neen dat is niet gewoonte in Iran Vlg alg info worden toch bij rechtzaken die er zijn, die eventueel nog hangende zijn, toch advoc onder hand genomen, waarom in jullie geval niet? Toen hadden we er geen, misschien moet ik mijn schoonbroer vragen dat hij nu een advoc neemt. Aangezien de situatie zo is." (administratief dossier, stuk 6, p. 14-15). Dat verzoekster zelfs niet heeft overwogen om de hulp van een advocaat in te roepen doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat zij de naam van de rechter die de verdwijningszaak van haar echtgenoot behandelde niet kent

(administratief dossier, stuk 6, p. 13-14), alsook voor het feit dat zij na de verschillende voorgehouden verkrachtingen telkenmale gewoon thuis bleef wonen in plaats van in te gaan op het voorstel van haar familie om bij hen te komen wonen (administratief dossier, stuk 6, p. 18-19), vaststellingen tegen dewelke in voorliggend verzoekschrift overigens niet het minste verweer wordt gevoerd. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat verzoekster haar vermeende problemen uitdrukkelijk linkt aan de beweerde bekering van haar twee broers M. M. en R. M. (RvV 95 661 en RvV 95 662), bekeringen welke door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen niet de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag in positie zin om te buigen. Vooreerst geeft verzoekster niet de minste toelichting waarom zij deze documenten, waarvan de meesten dateren van voor haar vertrek uit Iran, niet eerder in de procedure kon neerleggen. Voorts benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het feit dat verzoeksters broers zich ter adstructie van hun beweerde bekering bedienen van een vervalst doopcertificaat, kunnen tevens ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de authenticiteit van de thans door verzoekster voorgelegde stukken. Wat betreft het doktersattest waaruit moet blijken dat verzoekster op 24 oktober 2011 op consultatie is geweest in de Aryan Kliniek, afdeling 'gynaecologie, pediatrie en psychiatrie', kan overigens niet worden ingezien op welke wijze dit attest, dat in wezen niets meer vermeldt dan de datum van consultatie, verzoeksters verklaringen kan ondersteunen temeer zij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk verklaarde na haar verkrachting niet naar een dokter te zijn geweest omdat zij zich schaamde (administratief dossier, stuk 6, p. 17). Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe het neerleggen van twee doopcertificaten afgeleverd aan andere personen, die duidelijk op dezelfde wijze werden vervalst als de doopcertificaten welke door verzoeksters broers werden bijgebracht, afbreuk kan doen aan de vaststellingen die met betrekking tot deze documenten werden gedaan en aan de in het administratief dossier vervatte objectieve informatie waarop deze vaststellingen zijn gesteund.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekster uiteengezette asielrelaas, kan haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS